

DEN LILLE MAAGE

Sommeren har kaldt Hvalrosserne ind mod Land. Før laa de langt udenskærs i store Vaager og sloges med Is og Uvej; nu trækker de indover mod smult Vande for at hvile ud i Solen paa drivende Isskoster.

Havet ligger straalende af Løfter som et hvidt Baand om de stejle Fjældkyster og kruses kun nu og da i mørke, farende Strimer, naar Hvalrosserne kommer svømmende i Flokke og kløver Spejlet. Da genlyder Stilheden af fjerne og befriende Aandedrag, et stønnende Suk strømmer ud gennem Svælgene, og Dybets Pres paa de mægtige Lunges faar Luft og tømmes ud. En lille Røgsøjle driver op foran de blanke Hoveder og buede Rygge, og naar Indladningen er fuldbragt, forsvinder de store Dyr atter med et Dask og et sprøjtende Skvulp fra Bagluffernes spændte Vifter.

Men Hvalrosserne er ikke ene om at fejre Sommer. Luften er fuld af Klange, saa snart man lægger Øret til, og selv de nøgne Udhavsskær er sprunget ud af det store Øde. Edderfluglene er begyndt at rugge, og overalt hører man deres Avorq-avorq!, der er Havets Lyd midt imellem Sang og Skrig. Avorq-avorq! Snart varmt og fuldtonende fra en brun og dunhed Moder paa Reden, snart længselsfuldt og utaalmodigt fra en hvidbroget Fader, der er ude efter Føden: og en egen Stemning af Redevarme og Ømhed lægger sig over dit Sind. Og kommer du roende i din Kajak ud til Øen, vil du fornemme en Storm af Vingeslag, naar alle de Tusinder af Redernes Bevogtere flyver op og haster ud over Havet.

Vi ligger paa Sommerfangst ved Saunders Øen; mange Telte er samlede, og medens Kvinder og Børn nyder Solvarmen mellem Tuer og Græs, jager Mændene paa Havet.

Røgen fra Kogebaalene hæver sig stille op imod Himlen. Der koges mange Steder, og der smaves efter Evne, alt hvad en ædelysten Fantasi kan overkomme efter Vinterens omstændelige Holden Hus med Føden. Nu er der noget for enhver Smag: kødfulde Alke, fede og velpillede Hunedderfugle eller unge Hvalrossers saftige Kød.

Vor Idyl skræmmes et Øjeblik op af sin Ro ved et Raab, der kommer fra Teltenes Vagtpost, „den lille Maage“:

„Se, se! Nu harpunerer de en Hvalros!“

Og langt ude til Søs faar vi Øje paa en Fangeblære, der farer hen over Vandet, trukket af en dødssaaret Hvalros, medens alle de mange smaa Kajaker sætter efter Flygtningen og lader deres Lænsere suse ned over den, saa snart den kommer op for at drage Aande.

„Nu faar de en Hvalros!“ gentager „den lille Maage“ med sin skingrende Stemme, og hans store Øjne lyser, som om han selv var midt inde i Kampen og Spændingen.

Tatteratten eller „den lille Maage“ var engang Stammens bedste Jæger, den dristigste i Kajak, den hurtigste efter Vildren paa Fjældet og den mest udholdende paa Langfarterne efter Bjørn. Han lærte at bruge Bøssen før nogen anden, i de Tider da Buen og Harpunen var de eneste Vaaben, og naar han lagde ud paa sine Fangstrejser, havde han altid de uforfærdede og ærgerrige blandt de unge i sit Køl vand. Den, som besøgte ham, kunde ikke blive træt af at fortælle om al den Velstand, man mødte i hans Vinterhus, hvor Væggene var beklædt med Renhuder, og selv Gulvet var af Træ; og alle, som kom der, blev overdaadigt beværtet; thi i hans Kødgrave laa Kød af alle Slags Fangst dyr i større Dynger, end nogen Vinter kunde tømme. Al denne Velstand nød han sammen med sin unge Kone, der passede hans Hus og beredte Skindene fra hans Fangst; og alt som Aarene gik og hans Færdighed voksede med Erfaringen, for han videnom langs Kysterne og jagede aldrig forgæves.

Men saa hændte det en Dag, at den lille Maage blev syg. Han kom hjem fra en

Jagttur, som sædvanlig med Sæl paa Slæb; men da han kom i Hus og skulde flænse, smertede det saadan i Lænder og Ben, at han maatte søge Hvile paa Lejet; og Skæbnen vilde, at han aldrig mere skulde rejse sig. I lang Tid svævede han mellem Liv og Død uden at være ved Bevidsthed, og da han langt om længe kom til sig selv og vilde rejse sig op, opdagedes det, at Benene var visnet under ham. Stammens bedste Fanger var blevet lam.

I Begyndelsen sad Sygdommen kun i Underkroppen; han kunde sidde op og bevæge Armt og Hoved; men efterhaanden som Aarene gik, bredte Lammelsen sig, Halsen blev stiv og Armene slappe. Nu er han efter en Menneskealders Sygeleje kun Skind og Ben, og Øjnene er det eneste, han kan bevæge. Saa længe han endda kunde røre et af sine Haandlede, paastaar han, var det ikke saa galt fat; thi da kunde han dog dirigere en Kløpind hen til de mest angrebne Steder paa sit Legeme; men det er nu længe siden, og Masser af smaa, blodtørstige Parasiter har fundet et udmærket Fristed i de Skindpjalter, der dækker over den forhenværende Storfangers Legeme. Selv Munden er ved at lukke sig, og for at kunne give ham Føde ind har man derfor maattet slaa hans Fortænder ud.

Saaledes er de legemlige Rester af Tatteratten, og saa uhyggelig er han at se paa, at man taber Mælet, naar man kommer ind til ham. Hans indfaldne Kinder og Kroppens benede Knogler fører Tanken tilbage til kendte Billeder af Indere, der er ved at dø af Hungersnød, og hans Omgivelser er saa fattige, hans Sovepose saa slidt og pjaltet, at man ikke skulde tro det muligt for et menneskeligt Væsen at friste Livet under saadanne Forhold.

Han er jo nemlig som lam og uhelbredelig i den beklagelsesværdige Situation, at hans fortsatte Liv af Landsmænd regnes for en Luksus, da han ikke kan hjælpe sig selv og heller aldrig nogensinde vil kunne komme til det. Takket være en opofrende Moder, der er hans Barnepige Nat og Dag i al hans Hjælpeløshed, faar han Lov til at leve, stik imod Stammens Love; kun Konen har man taget fra ham og givet til en, der kan forsørge hende.

Medens ellers mange unge og raske Mennesker gaar hen og dør under de Epidemier, som hyppigt hænger Bopladserne efter Besøg af fremmede Skibe, gaar Tatteratten altid fri. „Han er udødelig“, siger nogle. „Nej, der er gaaet Staal i ham,“ er der andre, der paastaar.

Det er sandt, han ser uhyggelig ud, denne levende Benrad; men kravler man ind til ham i hans Hule, hører hans Stemme og faar fat i hans store, runde Øjne, er man ikke længe om at opdage, at det ligefrem vælder med Liv og Humør i disse sørgelige Rester af et Menneske. Han har hele den raske Mands Appetit paa alt det, der foregaar ude omkring; han betragter i allerhøjeste Grad sig selv som en levende, og naar han ler gennem sin lukkede Mund og spotter Daarskab og revser Overmod, kommer der altid den rene Askets Kraft over hans Ord. En vældig Sjæl maa bo i dette Legeme, som trodser hele hans Livs store Tragedie; og den Visdom, han tilegner sig som en stille lagttager af andre Menneskers Forvildelser, har han god Tid til at bundfælde i sin store Ensomhed.

Han har trukket sig tilbage fra alt det haandgribelige, fra det, som vi hernede vil kalde for Haandværket i Tilværelsen, og da der ikke er andet tilbage af ham selv end netop hans Hjerne, der aldrig mere lader sig distrahere af Blod og anden Glubskhed, har han udviklet sig til at blive en Verdensboer, en, der har resigneret overfor sin Skæbne og som derfor altid befinder sig i den Ligevægt, som saa ofte fattes andre, der maa færdes i Livets vekslende Vejr.

Derfor er det altid forfriskende at besøge ham og høre ham tale. Og ofte er det hændt mig, at jeg, naar jeg i mit farende Liv trængte til en Opstrammer gennem et Minde eller en Oplevelse, har sendt mine Tanker op til den lille Maage, der endnu af sin gamle Moder fragtes rundt mellem Bopladserne, surret fast til en Slæde og svøbt ind i gamle, luvslidte

Huder. Han kan endnu samle de unge omkring sig, og skønt ingen hjælper ham og ingen er god imod ham, øser han dog op for dem allesammen af sit Livs rige Erfaringer. Og naar han kommer ind paa at tale om, hvorledes man lettest kravler ind paa en Sæl eller behændigst angriber en rasende Bjørn, da er alt ham endnu saa nær inde paa Livet, at han bliver stakaandet af indbildt Spænding.

Om sig selv taler han ikke; jeg har aldrig nogensinde hørt ham beklage sig over den Lod, der blev hans; da jeg engang med Vilje brutalt slog ned paa hans Fortid og sammenlignede den med den Maade, hvorpaa han nu maatte leve — svarede han mig med et Smil, der rummede hele hans vise Resignation:

„Du skal ikke beklage mig; med et Menneskes Legeme dør al Utilfredshed og Længsel efter Forandring. Jeg har kun Ordene tilbage, de Ord, jeg hører, og de Ord, jeg selv giver. Og naar man engang imellem bærer mig ud under aaben Himmel, føler jeg kun Glæde over at beskue de vældige Lande, hvor mine Jagstier engang gik. Nu har jeg kun een eneste Spænding tilbage, og den fornyer sig daglig, medens Sygdommen breder sig over mit Legeme; det er Spændingen over, naar den Dag vil komme, da den onde Skæbne vil lukke min Mund og gøre mig døv. Da vil jeg dø; thi Mennesket har ikke nok i, hvad Øjnene ser.”

Dette er vel nok den yderste Grad af Resignation, man kan naa til, og det gør godt at træffe den hos en saakaldet vild og raa Mand.

Hvert Foraar, naar Dagene bliver lange og Solen begynder at varme, kommer hans bedste Tid; da forlader han sin Hule og bliver lagt ud paa en Slæde, med fri Udsigt over Hav og Land, og da vil intet kunne ske indenfor hans skarpe Øjnes Rækkevidde, som undgaar hans Opmærksomhed; straks raaber han det med sin skingrende Røst ud over Bopladsen og tager under Latter den Opstandelse, han skaber, som sit lille private Bidrag til Livet paa Bopladsen. Det er ikke for intet bleven til et Mundheld ved den Boplads, hvor han opholder sig, at „intet sker uden gennem den lille Maage”.

Saaledes ogsaa i Dag.

Vi stod omkring hans Slæde og saa paa det spændende Skuespil, han havde indbudt os til. Pilende for Kajakerne gennem Vandet, og tunge Lænsere fløj hen over den saarede Hvalros, der kæmpede en fortvivlet Kamp for Livet med Søen fossende om sig. Trods den lange Afstand kendte Tatteratten alle Fangerne paa deres Bevægelser, og for hvert Kast, for hvert Angreb fortalte han os om, hvem det nu var, der gik frem. Og naar Hvalrossen haardt ramt rejste sig i Hvirvler af Skum eller dukkede under med Fangeblæren hoppende efter sig, gav han sit Bifald tilkende med den Sagkundskab, som det sømmede sig for en af Stammens bedste Harpunerere.

Hvalrossen var snart dræbt. Kajakerne samlede sig om den, flk Bugserlinerne ordnet og roede langsomt indefter med det tunge Bytte paa Slæb. Eftermiddagssolen kastede sine stærke Farver ned over Isfjældene, der drev forbi et Stykke ude, som Marmorpaladser med dybe, mørkeblaa Portaler og spinkle, himmelstormende Minareter. Luften var saa let og klar, at man kunde se mange Mil til Søs, og en Taagebanke, der havde ligget over Horisonten i flere Dage, var netop lettet og gav os fri Udsigt.

„Jeg drømte i Nat,” fortalte Tatteratten, „at jeg var til Havs i Kajak; foran paa min Kajak laa en stor Dynge Kiks, som jeg spiste af, hver Gang jeg laa stille og spejdede. Det betyder, at det store Skib vil komme i Nat, mine Drømme slaar aldrig fejl.”

„Aj—aj! Tatteraq har drømt, at der vil komme Skib i Nat!” lød det nu fra Mund til Mund, og der var dermed rørt ved en Sag, som opfyldte os alle i lige høj Grad; thi i Slutningen af Juni plejer de skotske Hvalfangere at passere vore sydligste Boplads, og da tales og drømmes der ikke om andet lange Tider forinden. Det er, som om alle de Længsler, der fødes under Vinterens Stavnsbaand, udfrir sig og skaffer sig Luft i Forventningerne om den Dag, da et stort Skib med fremmede Folk fra fremmede Lande skal komme til os med

Bud fra Verdener, der ligger paa den anden Side de store Have . . .

Dage igennem havde vi forgæves været til Fjælds paa Udkig; adskillige Gange havde en lumpen, blind Alarm skræmt os op af vor Ligevægt og slaet os ind i den vilde Rabies, som altid følger med det første Syn af de store Masters Konturer ude i Horisonten; og nu var man blevet mistænksom og vantro overfor alle Raab. Kun Tatterattens Drøm bragte atter Spændingen paa sit yderste, og den ene efter den anden greb sig i at skælve og holde Vejret tilbage, saa snart et Isfjæld langt forude fortonede sig skuffende ligt et Skib mod den klare Horisont.

Aftenen faldt paa, og en kølig Havbrise strøg ind over Teltene.

Ude fra Edderfugle-Øerne kom en Hvalfangerslup langsomt roende ind mod Land. Det var Kvinder og Børn og nogle enkelte unge Mænd, der havde været ude paa Æggetogt og nu kom hjem med Dagens Bytte. Baaden var en Gave fra en af de mange Nordpols-Ekspeditioner, der gennem Aarene havde benyttet sig af Landets Arbejdskraft, og skønt den trak Vand som et Sold og var blevet skrøbelig gennem mange Somres Puffen mellem Isflagerne, blev den dog altid holdt herude ved det aabne Hav, langt fra de stille Fjorde. Man raabte op og sang i Takt til Aareslagene, og al den larmende Ungdom fyldte Luften omkring os med godt Humør.

Tatterattens Øjne spillede, runde og blanke, over alt det, der her var at tage Vare paa. Naar en Sæl engang imellem dukkede op og sejlede nysgerrigt omkring langt fra Land, havde han allerede forlængst beregnet dens Afstand, før det var lykkedes os andre at faa Øje paa den.

Og medens vi saaledes sad ude og nød Sommeren, blev vort „aabne Øje" af sig selv Midtpunktet for Bopladsens Liv. Gamle Kvinder kom og tømte deres Gryders Indhold hen over Klipperne foran os, og alle spiste uden Formaliteter under dette glade Sammenskud. Tatterattens Moder hældte Hvalrossuppe i Munden paa sin Søn og tyggede nu og da en Mundfuld Kød til ham, som hun stoppede ind med Fingrene.

Jeg sad et Stykke derfra og betragtede dette paa een Gang rørende og primitive Udslag af Moderomsorg og kunde ikke lade være at mindes et Par Episoder fra de mange Aar, vi havde kendt hinanden.

Den første Gang jeg traf ham, var under en Efteraarsorkan, der rasede netop her ved Bopladsen paa Saunders-Øen for adskillige Aar tilbage. Da hændte det, at en Sydvest satte Dønningen saaledes ind, at Søerne slog op over Husene og ind i Husgangene, som fyldtes med Vand, saa at Beboerne maatte flygte og hurtigst muligt rykke længere ind paa Land. Enhver havde haft travlt med at hytte sig selv og redde sine Kostbarheder ud af Husene, for det Tilfælde at Bølgerne skulde skylle alt væk — da man pludselig blev en Kvinde var, der raabende og gestikulerende sprang omkring ved et af de yderste Huse.

Det var Arnaruluk, den lille Maages Moder, og nu gik det op for alle, at den lamme Mand var blevet glemt inde paa Briksen under al Hurlumhejen. Huset laa paa et af de mest udsatte Steder, og Dønningerne slog ind gennem Indgangsaaabningen med en saadan Kraft, at man hvert Øjeblik kunde vente, at de store Sten, Husene var bygget op med, skulde ramle sammen. Da det var umuligt at komme ind i Huset ad den sædvanlige Vej, maatte Taget rives op bagfra, og da der var bleven frembragt en Aabning saa stor, at en Mand kunde kravle igennem, blev han dirigeret ind. Her fandt han den ulykkelige drivende i Vand paa Briksen, hvert Øjeblik udsat for at blive suget ud gennem Udgangshullet, naar Søerne gennem deres Tilbageslag tømte sig ud gennem Husgangen.

Han laa ganske rolig og iagttog det hele, og et stort Smil gled hen over hans Ansigt, da hans Redningsmand pludselig stod foran ham og uden at spille mange Ord paa Situationen stak ham op gennem Hullet som en anden Byldt, ud til dem, der stod parat til at gribe fat i ham. Han var temmelig medtaget, men ikke med et Ord beklagede han sig

over den lille Forglemmelse, der nær havde kostet ham Livet.

Aldrig har jeg i højere Grad set det praktiseret til Bunds, at den, som ikke kan hjælpe sig selv i det eskimoiske Samfund, i en given Situation maa tage alt af Naade. Han var fuldkommen rolig, og kun Glæde lyste ud af hans Øjne.

Vi havde vort Stenhus længere oppe paa Land, og da det ikke blot var det største, men omtrent ogsaa det eneste, der var blevet skaanet af Stormen, lod jeg ham bringe derop; i de Uger, han laa her, medens Husene ved Bopladsen blev sat i Stand, lagde vi Grunden til vort mangeaarige Venskab.

Han var fyldt med gamle Myter og Sagn, som jeg omhyggeligt har nedskrevet, og da han dengang endnu kunde bevæge Fingre og Haanded, udskar han smaa fantastiske Figurer af Hvalrostand, som senere havnede paa vort etnografiske Museum som et Udtryk for eskimoisk Kunstfærdighed. Det var dels Mennesker, dels Dyr, alle prægede af en skarp Iagttagelsesevne og en vis burlesk Realisme.

En anden Situation, som jeg ligeledes kommer til at tænke paa, nu da jeg ser ham madet af sin Moder som en hjælpeløs nyfødt, skriver sig fra et Møde, vi engang havde midt under Mørketiden i Nærheden af en Bræ ved Netsilivik.

Jeg var paa Vej nordover sammen med nogle Kammerater for at fejre nogle Kødgilder paa „Læsiden“, da vi paa et Sted, hvor vi ellers ikke havde ventet at se noget menneskeligt, overraskedes ved en mægtig Lejrfakkell, der lyste ud over Isen. Hundene, som lugtede Mennesker og Nattekvarter, fløj af Sted med os, og i Løbet af en god halv Times Tid havde vi tilbagelagt et Par Mil og kørte fuldstændig blændede op i en Snehytte, der var under Opførelse.

Næppe havde vi gjort Holdt, før vi hørte en Mand skælde, ude af sig selv af Ophidselse, og vi kendte øjeblikkelig Stemmen: Det var Tatteratten. Det lignede saa lidt dette Paradigma paa Ro at falde ud af Ligevægten, at vi stod som himmelfaldne.

Manden, der byggede Snehytten, var en skikkelig, men ikke altid lige heldig Fyr, hans Svoger for Resten, ved Navn Inukitsoq, som havde taget sig for at skaffe den lamme Mand lidt Tidkort i Mørketiden ved at køre ham paa en Besøgsrejse.

Det var bælgmørkt og saa koldt, at vore Pelse var hvide af Rimen fra vor Aande, og dog laa Tatteratten i sine elendige Skind med Ansigtet rygende af Varme.

„Jeg tror, han er gaaet fra Forstanden!“ raabte Inukitsoq. „Der har han ligget, lige siden vi gjorde Holdt, og skældt som en gal Hund!“

„Jamen hvad er der da sket?“

Inden Inukitsoq atter kunde faa Tid til at indføre et Ord, skar Tatteratten igennem med sin skarpe Stemme:

„Det er virkelig ikke, fordi jeg er kommen en Smule til Skade!“

„Men hvad er der dog?“ raabte vi igen i Munden paa hinanden.

„Han har knækket et Ben og en Arm under vor Nedkørsel fra Bræen. Hundene tog Magten fra mig, og saa gled jeg paa den glatte Is og maatte slippe Slæden, der trillede hele Vejen ned til Isfoden med Tatteratten. Han var jo surret fast til Læsset!“

„Og saa tror I naturligvis, at det er, fordi jeg har stødt mig en Smule, at jeg skælder ud? Aldeles ikke! Det er kun, fordi denne store, stærke Klodrian endnu ikke har faaet lært at styre en Slæde ned over en Bræ, at jeg blev gal i Hovedet. Saadan en Ungdom!“

Med dette ikke usædvanlige Udfald mod den opvoksende Uduelighed syntes endelig den lamme at være kommen til Bunden af sin Vrede, og han udstødte nu ved Synet af vore forfjamskede Ansigter en saa hjertelig Latter, at ingen af os til Trods for de knækkede Arme og Ben kunde lade være at le med; og saaledes udløstes som saa mange Gange før alle Genvordigheder efter disse mærkelige Menneskers Sædvane i Halløj og Kommers.

Nu laa vi altsaa ved Saunders Island i Sommervarme uden Ærgrelser af nogen Art og

ventede paa Skotterne; og vi tænkte sikkert hver paa sin Maade paa det store Foraarsskib og al den Uro, det vilde føre med sig. For mig betød det Bud fra Slægt og Venner; men for Tatteratten var det selve Eventyret. Roligt og majestætisk skulde Skibet dukke op af Havet og glide ind mod Iskanten; og i nogle faa Timer skulde der handles og tuskes og vendes op og ned paa alle de Begreber, man havde om, hvad der fandtes paa Jorden.

Skibene kom jo med store Besætninger paa over et halvhundrede Mand, der hver for sig medbragte de mærkeligste Forsyninger til Tuskhandelen med de vilde Folk, som de vidste skulde findes paa de yderste Grænser af deres Rute. Og Eskimoerne skulde forvirres over alt det, de ikke forstod, og bortgive mange af deres kostbare Skind for Bagateller, de ingen Brug havde for. Men det var nu eengang Skik i de første Tider, at mange af de hvide Mænd tog, hvad de saa, og gav i Stedet, hvad de fandt for godt.

Det, der for Eskimoerne var det væsentligste, var heller ikke saa meget Varerne, de tiltuskede sig, som de Oplevelser, der fulgte med. Skibene kom jo som store, fremmede Fugle, ingen kendte; det var, som om de brod den hjemlige Luft med deres egne stærke Vingeslag og bragte med sig den Mystik, man kunde leve paa under Vinterens ensformige Mørke. Derfor steg Uroen fra Dag til Dag under Ventetiden, og det blev vanskeligere og vanskeligere for Fangerne at holde Opmærksomheden bundet til Jagten. Man kunde næsten ikke overkomme andet end at vente paa det Øjeblik, da det vældige Raab om Skib skulde fylde Luften og indvarsle Sommerens største Begivenhed.

Men denne Gang skulde intet komme bag paa os; thi da Bopladsen gik til Ro, blev Tatteratten baaret op paa et Udsigtsfjæld, han maatte personlig hæfte for sin Spaadom. Og det blev lovet ham, at saafremt hans Drøm gik i Opfyldelse, skulde en Hund blive ham udleveret fra hvert Spand, og dertil vilde en forældreløs Dreng blive stillet til hans Disposition som Kusk.

Men da vi næste Morgen vaagnede, havde en tyk Taage lagt sig klam og kold over Landene, og man saa kun nogle faa Meter ud over Vandet. Det blev derfor foreslaaet, at den lille Maage, der endnu laa oppe paa sit Fjæld, skulde bringes ned i et Telt; i et saadant Vejr kunde hans Drøm vel alligevel ikke gaa i Opfyldelse. Et Par unge Mænd blev sendt op til ham for at bære ham ned; men til almindelig Munterhed forlangte han at blive liggende; thi han troede paa sin Drøm, og selv om han intet kunde se, vilde dog hans Øren staa mere aabne, naar han holdt sig paa Afstand af Menneskene.

Naar Skibet kom, vilde det lægge til ved Iskanten, omtrent ved Edderfugleøerne, og da Baaden var for lille til at tage alle med, var det bestemt, at man skulde følge Iskanten udefter fra Øens Østside. Alle Slæderne stod parat paa Isfoden, og selv det brogede Sømmenshudsspand, der var lovet Tatteratten, var gjort rede med Drengen Asarpana som Kusk. Drømme er saa lunefulde, og gaar de i Opfyldelse, maa det aldrig mangle paa en lille Belønning.

Om brændende Ønsker kunde hale en skotsk Hvalfanger i Land, skulde Tatteratten denne Dag kunne gøre det; thi det var kun sjældent, at man gad have Ulejlighed med at slæbe ham med ud til Skibet, hvor hans hele Oplevelse plejede at bestaa i, at han, liggende ude paa Isen et Stykke fra Vidunderet, kunde indaande den fremmede og gaadefulde Atmosfære, samtidig med at hans Øjne slugte Gaader.

Og nu var Dagen gaaet; Taagen laa lige tyk og uigennemtrængelig, og man var allerede begyndt saa smaat at spotte Manden deroppe, der laa og frøs til ingen Nytte. Ingen havde været paa Fangst den Dag; men desto flittigere var Gryderne blevet tømte, og da Aftenen kom og Mad-Døsigheden med den, begyndte man at tale om at gaa til Ro for at sove Taagen væk — da et skarpt Raab lød ud over Fjældene:

„Siggartarpaloqissoq!“ (Man kunde høre ham fløjte!)

I samme Øjeblik var det, som om en Orkan ryddede op i Teltene og blæste Folk ud, og

snart stod de i een stor Klynge, spejdende ud i Taagen, musestille og forventningsfulde, da det kom igen, fjernt men dog umiskendeligt: et langt søgende Pift fra en Dampsirene!

Først stod man som naglet til Pletten; det var Vejret, der samlede. Og så kom Raabet, Jubelskriget:

”Skib, Skib! Det store Skib!”

Men den lille Maage laa oppe på sit Fjæld med den lange Ventetids Kulde i sine lemmer og et triumferende Sejrsmil om sine smalle Læber.